

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**DE VITA || ET MORIBVS IGNA-||TII LOIOLAE,|| QVI
SOCIETATEM IESV || fundauit, Libri III.|| Auctore Ioanne
Petro Maffeio, pres-||bytero Societatis eiusdem.|| Ex
auctoritate superiorum.||**

Maffei, Giovanni Pietro

Köln, 1585

VD16 M 110

Mansuetudo eiusde[m] & comitas. Ca. V.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68259)

nuam aureorum ad quadringentos; quam tamen bonus ille Prior nequam admisit, ac cæteros item, quorū beneficijs puocatus esset, eximio quodam studio & obseruantia prosequutus est.

*Mansuetudo eiusdem, & comitas,
Cap. V.*

AB omni fastu & moribus imperiosis vehementer abhorruit. vestigium in eo contumaciæ cernereres nullum. &, quod difficillimum est, lenitatem ita cum grauitate miscebat, vt neque facilitas de auctoritate, neque seueritas quidquam de suauitate detraheret. Parisijs per iocum inuitatus à nobili quodam, vellet ne tridiculis ludere (quibus in oblonga mensa per angustum fornicem, eburnea pila traijctur) Ego verò ludam, inquit Ignatius. At enim qua sponsione, subiicit ille, qui pecunia careas? Tum Ignatius: Hac sponsione, respondit, vt certò vtique dierum numero tibi deseruiam: verū tamen, arbitrato tuo, si viceris tu: meo, si superior ipse discessero. Cum ea con
ditio

ditio placuisset: Age sanè. in certamen descenditur. cumq; nihil minus calle- ret Ignatius, diuinitus factum est, vt in singulos omninò traiectus victor e- uaderet: subinde exclamante aduersa- rio, se merito plecti, qui Ignatium pro- uocasset: seq; diuinum iudicium pro- fus agnoscere. Peracto deinde certami- ne, victum victor ab inanibus curis & occupationibus, in aliquot dies abdu- ctum. è sponcione, spiritualibus exerci- tationibus diligenter excoluit: torpen- temq; situ ac delicijs animum ipsius, ad salutarem Dei metum, æternæque vitæ cogitationem excitauit. Venetijs Patauium pedibus cum iter haberet, domestica, eaq; admodum attrita la- cerna ob inopiam indutus, Iacobo Laine comite, pecuarius quidam puer, qui à via non longè armenta pa- scebat, conspectis eminus peregrinis, ad eos repentè propius aduolat; habi- tusq; fortasse nouitate permotus, desi- xis procaciter in Ignatium oculis, ca- chinno tollere, eidemq; licentius cœ- pit illudere: cumq; Ignatius vultu pla- cido substitisset; conuersus ad eum co- mes:

mes:

mes: Quin, ait, acceleras gradum pater, teque istius pueri petulantiae subtrahis? Immò verò, inquit ille, cur puerum oblata sibi præter spem hac tanta oblectatione fraudemus? Itaque consulto etiam diutius hæsit in iisdem vestigijs, ac se curiosius intuemum ridendumque affatim proteruo adolescentulo præbuit: plus nimirum ex hoc qualicumque sui contemptu ac ludibrio hauriens voluptatis, quam alij ex vulgi plausu faustaque acclamatione percipiunt. Atque hunc mansuetudinis tenorem diligenter in omni vita seruauit: ac satis constat, annis ipsis triginta, quibus Christum sequutus est, neminem prorsus ab eo fuisse non modo contumeliosè tractatum, sed ne appellatum quidem acerbius. Si quid præciperet, rogati erat propior quam iubenti. Alloquendi vero eius causa nihil erat necesse tempus opportunum, aut molles captare aditus: qualibet adijsses hora, siue corpore melius haberet, siue deterius, prosperis æquè atque aduersis in rebus, & accipiebat benignè, & patienter ad finem vsque sine in-

terpellatione audiebat, ac nullum quamuis infimæ sortis hominem stare coram se, nedum aperto capite patiebatur esse. nec modo ex destinato congressu, verum etiam ex occurso fortuito, fratres ita lætis intuebatur oculis, vt vel ex hoc, insitam animo in omnes beneuolentiam satis ostenderet. Amicos præterea, tum domesticos, tum externos interdum ad prandium aut cœnam, siue vt appellabat ipse, ad poenitentiam inuitabat, nec repudiabat si quis vlrro se offerret: quintiam interueniētes cœnæ, vel in ipsam exitu, nihilominus iubeat accūbere, & frustula panis ipse carpendo, & simulanda appetentia, conuiuium cōsulto extrahebat, quoad nouissimus quisque sine rubore aut sollicitudine, per otium absolueret. Si quis ab eo quidpiam, sibi alijsve peteret, vel dabat hilare, verbis etiam, quod aiunt, munus exornans, vel si abnueret, causas afferebat eiusmodi, vt ille sese contemptum nullo modo existimare posset. ac tanta ipsius erat in eo genere, vel efficacitas, vel suauitas, vt qui
ad

ad eum legati à quopiam venerant, cū id quod volebant, minimè impetrassent, Ignatij rationibus interdum ita victi pacatiq; discederent, vt vltro ipsi mutata ratiōe, apud eos, à quibus missi fuerant, ipsius causam pertinacissimè tuerentur.

*Gravitas eiusdem, & in custodia disciplina
seueritas. Cap. VI.*

AB hac porrò comitate, quemadmodum austeritas, sic etiam leuitas omnis aberat & ineptia. Ita enim compositus fuit moribus, vt nec manum, vel oculum; membrumve aliquod sine causa & ratione moueret; & in statu, incessu, accubatione, sessione, decorū teneret. Iam in loquendo fuit adeo consideratus & parcus, vt nullum planè verbum nisi consultò ac meditato proferret, neq; figuris vel amplificationibus utebatur, sed rei gestæ seriem, & rationum momenta sine fūco exponerat. qua simplicitate plus valebat in persuadendo, quàm alij calamistris & lenocinijs. De se ipso, deq; suis rebus, nisi necessitas cogeret, vel Dei gloria postu-